

1919-09-05

AFSENDER

Otto Holmdahl

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Arkivplacering:

Mappe 148 nr. 1

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Lund den 6 september 1919.

Käre Farbror!

Ljusstligt tack för brevet idag och för mitt besök hos Farbror i lördags.

Jag förväntar mig icke öfver att Farbror stannade i oklarhet öfver hvad jag åsyftade med min förfrågan om domkyrkan. Därtill var jag själv skulden, ty min framställning blef jag beklagas det en smula oklar. Jag är emellertid tackbar för att Farbror om gifret mig omledning afhjälpa detta.

Sammankommet är följande: Jag och några vänner ha ofta tänkt på och talat om att den gamla frågan om den konstvärldiga utompekningen af vår domkyrkas inre icke skulle kunna lösas bättre än om den lades helt i Farbrores hand. Tillhafva vi oss någon ingen befogenhet eller orsak att väcka förslag här om, ämnar vi icke att genomdrifva det. Men vid samtal med domkyrkorådet - den myndighet som närmast har att väcka och behandla ett dylikt förslag -

ordförande domprosten Pflammenstall har jag förmenat, att det sannolikt finnes besomman för denna tanke, och jag har dessutom fått veta, att man tänkt taga upp denna fråga i höst inom domkyrkorådet.

När jag nu passerade Köpenhamn i lördags, var jag i sällskap med domprosten Pflammenstall, och när han fick höra, att jag tänkte uppsöka Farbror, så uppmanade han mig att under hand höra mig för hos Farbror, om det finnes utsikter till att Farbror kunde och ville åtaga sig saken, om en dylik begäran komme att framställas. Det var ju värdefullt för honom att få veta något härom redan innan frågan väcktes och behandlades i domkyrkorådet. Visade det sig, att Farbror icke kunde åtaga sig saken — vare sig det nu vore domkyrkans utöfning i dess fullhet eller blott t. ex. absiden — så skulle det ju (jagna) något att nu väcka förslag därom.

Detta var förutsättningar för mitt samtal med Farbror härom. Som jag framhöll var det en rent privat förhållande-fråga. Af bl. a. de nationella skäl, som Farbror själv påpekar i brevet, kan det ju mer än väl tänkas, att myndigheterna icke skulle bifalla förslaget. Och äfven om det skulle gå igenom i domkyrkorådet, kan det naturligtvis falla hos Kongl. Maj: t, dit det måste hän skjutas. — Men som sagdt, trots att saken ännu står så helt i det ovissa, ville domprosten, innan

han började sin aktion i frågan inom domkapitelrådet, passa på tillfällen att under band förhöra sig hos Farbror om en hemställan i saken kunde tänkas fulla väl ut.

Min uppfattning af mitt samtal med Farbror blef nu den, att det, oaktadt Farbrors tid är främjat var strängt upptagen, icke vore alldeles uteslötlost att från svenskt håll komma med en dylik begäran. Jag tyckte mig förstå att en eventuell kallelse att omtycka Nordens gamla metropol skulle bli för Farbror för stark. Och jag afsäade därför icke dom prostens från att fullfölja sin tanke.

Har jag uppfattat Farbror felaktigt vore jag tacksam för en rättelse. Jag vill påpeka, att jag naturligtvis icke framställt saken så som om Farbror på något sätt bundit sig eller gifvit något löfte. Skulle förfrågan i sinom tid komma från officiellt svenskt håll, står det naturligtvis Farbror lika öppet, som om samtalet mellan oss i denna sak aldrig ägt rum, att svara både ja och nej.

Jag är mycket tacksam för Farbrors vänliga erbjödande att resa till Lund. Men hann rotigt det skulle vara att få ett besök af Farbror, så ligger alltså hela frågan på ett så förberedande och ovist stadium, att det icke skulle vinnas någonting därmed.

För denna sak i dess omvarande läge bör Farbror alltså icke besvara sig med en hitresa. — Allt har vi till vidare på om de svenska myndigheterna komma att besluta sig för att hänskjuta

